

РЕШЕНИЕ

№ 6682

гр. София, 15.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 29.10.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Доброслав Руков

**ЧЛЕНОВЕ: Красимира Желева
Камелия Серафимова**

при участието на секретаря Станислава Данаилова и при участието на прокурора Кирил Димитров, като разгледа дело номер **8336** по описа за **2021** година докладвано от съдия Камелия Серафимова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото касационно производство е по реда на чл.208 и сл.АПК, във връзка с чл.63 ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на [фирма] [населено място] срещу Решение №20134162/08.06.2021 година, постановено по н.а.х. д.№365/2021 година по описа на СРС,108 състав, потвърждаващо Наказателно постановление №23-003545/16.12.2020 година, издадено от Директор на Дирекция "Инспекция по труда"- Софийска област, с което последният на основание чл.416,ал.5 от КТ наложил на [фирма] – [населено място] в качеството на работодател по смисъла на параграф 1,т.1 от ДР на КТ имуществена санкция в размер на 2000 лева за нарушение на чл. 62,ал.1 от КТ.

Развитите в жалбата оплаквания са за неправилност и необоснованост на оспореното решение. Твърди се, че съдът не е изследвал приложения Граждански договор, който сочи на различни приложими правни разпоредби, а именно на чл.9 от ЗЗД, а не от Кодекса на труда, които не са съобразени от СРС. Иска се отмяна на решението и отмяна на Наказателното постановление, алтернативно намаляване на имуществената санкция до предвидения от закона минимум. Заявява претенция за присъждане на разноски.

В съдебно заседание, касаторът- [фирма]-гр. С. редовно и своевременно призован, се представлява от адвокат И., редовно упълномощен, който поддържа жалбата на заявените основания и моли да бъде уважена. Заявява претенция за присъждане на разноски.

Ответникът по касация-Дирекция“ Инспекция по труда“-Софийска област, редовно и своевременно призован, се представлява от юрисконсулт И., редовно упълномощен, който оспорва жалбата като неоснователна и моли да бъде отхвърлена. Заявява претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на адвокат И. като моли да бъде редуцирано по реда на чл.78,ал.5 ГПК.

Представителят на СГП-прокурор Д. намира първоинстанционното решение за правилно и моли да бъде потвърдено.

Административен съд-София-град, след като прецени събраните по делото доказателства,ведно с доводите и изразените становища на страните,прие за установено следното:

Касационната жалба е процесуално допустима,подадена в преклузивния срок по чл.63 от ЗАНН от процесуален представител на надлежна страна и при наличие на правен интерес от обжалване.Разгледана по същество, същата се явява неоснователна. Съображенията за това са следните:

От събраните доказателства е установено, че при извършена проверка по спазване на трудовото законодателство от страна на служители на Дирекция “Инспекция по труда-Софийска област на 10.11.2020 година на място в обект на контрол- Строеж на жилищна сграда, нахождаща се в [населено място], [жк], [улица]изпълняван от [фирма] е установено, че на строежа се намират работници, които извършват строителни дейности, един измежду които и лицето Н. Р. И.- общ работник..

В собственооръчно попълнената на място писмена декларация лицето посочило, че работи за проверявания търговец от 8 месеца с работно време от 08.00 часа до 17.00 часа, с дневна почивка 1 час и половина, почивни дни– събота и неделя, получава възнаграждение в размер на 650 лева месечно, като имал сключен Трудово договор, но до приключване на проверката такъв Трудов договор не е представен, нито граждански такъв.

Резултатите от проверката са обективирани в Протокол за извършена проверка от същата дата, с който са дадени задължителни предписания на работодателя, а за констатираното нарушение на нормата на чл.62,ал.1 от КТ по отношение на работника И., а въз основа на него е издадено Наказателно постановление от 16.12.2020 година, с което на касатора в качеството му на работодател е наложена имуществена санкция на основание чл.414,ал.3 от КТ в размер на 2000 лева.

Районният съд е обсъдил приложените по делото писмени доказателства и събраните в хода на процеса гласни такива и на тази база обосновано е приел,че касаторът в качеството му на работодател по смисъла на параграф 1, т.1 от ДР на КТ/ а легално определение на понятието „ Работодател“ е дадено в параграф 1,т.1 от ДР на КТ и това е всяко физическо лице, юридическо лице или негово поделение, както и всяко друго организационно и икономически обособено образувание(предприятие, учреждение, организация,кооперация,стопанство,заведение,домакинство,дружество и други подобни), което самостоятелно наема работници или служители по трудово правоотношение/ е допуснал до работа работникът Н. Р. И. простираше работната си сила без трудов договор в писмена форма. Правилно СРС е приел, че съгласно

чл.1,ал.2 от КТ отношенията по предоставяне на работната сила следва да се уреждат само като трудови, със сключване на предвидения в чл.62,ал.1 от КТ писмен договор. Неоснователен е доводът на процесуалния представител на касатора, че СРС не е обсъдил приложените доказателства. На първо място, от собственоръчната декларация, подписана от лицето И.- същият е посочил, че е нает на работа на длъжността- общ работник, работи от 8 месеца, с работно време от 8 до 17.00 часа, с дневна почивка -1 час и половина, почивни дин – събота и неделя с уговорено трудово възнаграждение 650 лева, което безспорно сочи, че лицето е престирило работната си сила и са налице съществени елементи от трудовия договор- длъжност, място на работа, работно време, почивки. На второ място, лицето е посочило, че е договорено възнаграждение в размер на 650 лева и след установяване на нарушението и издаване на Наказателното постановление- едва с подаване на жалбата срещу Наказателното постановление, касаторът е представил Граждански договор № 36/01.09.2020 година, сключен между него в качеството на възложител и лицето Н. Р. И., по силата на който изпълнителят И. приел да извърши – Общ работник на строителен обект, находящ се в [населено място], район „Т.“[жк], [улица]- пететажна жилищна сграда с магазини, офиси, трафопост и подземен гараж, договорено е, че възложителят ще изплати на изпълнителя възнаграждение в размерна 4500 лева в срок до 30.11.2020 година, в който срок следва да извърши дейностите по чл.1 от Договора, а възложителят поел задължение да предостави на изпълнителя необходимите документи, информация или други материали ,свързани с изпълнение на посоченото в договора. Ако в действителност е бил налице така представеният сключен Граждански договор от 01.09.2020 година, то той би бил представен още в хода на проверката, а не в последствие и с подаване на жалбата, като в обясненията си пред органите на Дирекция“ Инспекция по труда“- Софийска област изрично управителят на касатора е посочил, че работниците не желаят трудов договор по лични причини и затова той няма какво да представи, при което настоящият съдебен състав намира, че същият е създаден само и единствено с цел защитната теза на касатора и нещо повече – същият е антидатиран. В декларацията, която е попълнил работникът същият е посочил , че е на работа от 8 месеца, а самият Граждански договор е от дата 01.09.2020 година. Наред с това представянето на този договор по никакъв начин не може да доведе до извод, че работникът не е престириал работната си сила. Напротив-от всички доказателства е видно, че лицето И. е престириал работната си сила на проверявания обект, стопанисван от касатора, без да има сключен трудов договор и без да бъдат уредени отношенията по предоставяне на работната сила като трудови. Ако в действителност лицето И. е било наето на сключен Граждански договор, то при пристигане на служителите от Дирекция “Инспекция по труда“- Софийска област, същият не би попълнил декларация ,че е нает на работа като общ работник, има установено работно място и работно време, и почивки и най- малкото би представил самия граждански договор. След като лицето е престирило труд ,то съгласно чл.1,ал.2 от КТ отношенията по предоставяне на работната сила следва да се уреждат само като трудови, със сключване на предвидения в чл.62,ал.1 от КТ писмен договор. На следващо място, доказателствата по делото сочат, че към момента на извършване на проверката-10.11.2020 година, лицето И. е работило в обект на работодателя, с установено работно време от 8-17 часа и с определено място на работа, както и почивка- по 1 час и поливна всеки ден и договорено възнаграждение в размер на 650 лева, което безспорно води до извод, че е налице

трудова правоотношение и престиране на работна сила от страна на работника именно по трудово правоотношение, а не по Граждански договор и след като е налице престиране на работна сила, то това престиране следва да бъде облечено в съответната форма, предписана в чл.62 от КТ- чрез сключване на трудов договор. Следва да бъде посочено, че при трудовия договор едно физическо лице предоставя работната си сила за изпълнение на даден вид работа при определен работен режим, заплащане, работно време, работно място.

В настоящия случай при казаното по – горе и от събраните по делото доказателства, се установява, че работникът И. е осъществявала престиране на работна сила, работодателят е определил мястото и времето на работа, както и възнаграждение според положения труд, работата се извършва чрез полагане на личен труд от страна на работника и е свързана с основния предмет на дейност на дружеството-работодател, като работникът изпълнява възложените от страна на работодателя задачи- за това къде ,кога и какво да работи ,което пък от своя страна сочи, че не е налице престиране на краен резултат, а представлява предоставяне на работна сила, защото на лицето му е възложено да изпълнява определени трудови функции, а не на определен трудов резултат. Наред с това, работникът се намира в подчиненост и в зависимост от работодателя, в това число и по отношение на трудовата дисциплина-налице е наименование на длъжността и характера на работата, дата на сключване, начало на изпълнение, времетраене на изпълнението. Ако това бе друг вид договор- то на работника би била предоставена самостоятелност, както от гледна точка на времето, така и от гледна точка на мястото на изпълнението. Напротив, от събраните по делото доказателства се установява, че за извършената работа е заплащано възнаграждение, което не е поставено в зависимост от постигането на определен резултат. Престирането на работна сила от страна на работника И. и неоформянето на същата като такава по трудово правоотношение, не може да бъде оборена чрез предоставяне на един антидатиран Граждански договор. Неоснователно е твърдението на процесуалния представител на касатора, Неоснователен е доводът на процесуалния представител на касатора, че наказателното постановление е незаконосъобразно и не отворя на изискванията на чл.7 АПК, както и в него липсва описание на фактическите обстоятелства, защото наказателното постановление не е и не може да бъде административен акт, то винаги и безусловно е правораздавателен акт, с който се слага край на едно административно- наказателно производство.Административните наказания се налагат от изпълнителни органи,на които е възложена юрисдикционна компетентност-действат като особени юрисдикции и се подчиняват на правния режим на съответната съдебна система.При реализиране на тази специална правораздавателна компетентност за случая,административно-наказващите органи са извадени от системата на изпълнителните органи и имплицитно са включени в системата на съдебната власт/образно казано с оглед на дейността,а не институционално,тъй като самата Конституция не предвижда създаването на особени юрисдикции/.Наред с това,дейността по налагане на административно наказание и ангажиране на административно наказателна отговорност,не представлява административна дейност,а юрисдикционна такава /със забележка относно казаното по-горе/. На следващо място,правната уредба на НП се съдържа в ЗАНН, а не в АПК и в ЗАНН няма препращане към АПК относно издаването, съдържанието и обжалването на НП. Дори и да е издадено от некомпетентен орган, наказателното постановление не се обявява за нищожно ,а се отменя като

незаконосъобразно/ аргумент от разпоредбата на чл.63 от ЗАНН, според която правомощията на районния съд са да отмени, да потвърди или измени наказателното постановление, а не да го обяви за нищожно. С АУАН се установява нарушението и нарушителят, а с НП се ангажира административно наказателната отговорност на нарушителя. АУАН се съставя от определени длъжностни лица и има задължителни реквизити, посочени в чл.42 от ЗАНН. Реквизитите на наказателното постановление са посочени в чл.57 от ЗАНН, а издателят на наказателното постановление е посочен в съответния закон и от нормата на чл.57 от З. не може да се установи, че законодателят е посочил задължителен реквизит- мотивираност на наказателното постановление. Наред с това, и АУАН, не е индивидуален административен акт по смисъла на чл.21 от АПК, а се подчинява на правната уредба на ЗАНН и в частност следва да отговаря на изискванията на чл.42 от ЗАНН и най- съществено за АУАН е това, че с него се поставя началото на едно административно- наказателно производство, което е различно от производството по издаване на индивидуални административни актове.

След като работодателят е наел на работа лице, което е престоило труд по трудово правоотношение, той е бил длъжен да сключи с него трудов договор в писмена форма, а като не е сторил това е безспорно, че същият е извършил нарушение на чл.62,ал.1 от КТ. След като нарушението е доказано по несъмнен начин, както и участието на нарушителя в него, то съвсем законосъобразно административно – наказващият орган е ангажирал административно- наказателната отговорност на работодателя, но е наложил санкция не в предвидения от закона минимум-1500 лева, а 2000 лева, като е съобразил времето, през което работникът е престоил работната си сила, без да има трудов договор, засягането на неговите трудови права, изложил е аргументи в посока определяне размера на санкцията в размер от 2000 лева, и защо определя санкция в близък размер до минимума. Така определената санкция е справедлива и съответна и ще допринесе за постигане целите на наказанието, визирани в чл.12 от ЗАНН, и преди всичко да се поправи и превъзпита нарушителят към спазване на установения правен ред.

В контекста на изложеното решението на СРС следва да бъде оставено в сила, а предявената срещу него жалба отхвърлена като неоснователна.

С оглед изхода на спора претенцията на касатора за присъждане на разноски е неоснователна. В полза на ответника по касация следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение. Нормата на чл.63 от ЗАНН е изменена, като е създадена нова ал.3(Нова - ДВ, бр. 94 от 2019 г. -29.11.2019 година в сила от 03.12.2019 година/, сочеща, че в съдебните производства по ал. 1 страните имат право на присъждане на разноски по реда на [Административнопроцесуалния кодекс](#).. Алинея четвърта на чл.63 също нова - ДВ, бр. 94 от 2019 г от 29.11.2019 година.), постановява, че ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът може по искане на насрещната страна да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер съобразно [чл. 36 от Закона за адвокатурата](#). В алинея 5/ на чл.63 от ЗАНН/Нова - ДВ, бр. 94 от 2019 г.) е доуточнено, че в полза на юридически лица или еднолични търговци се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт. Размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на [чл. 37 от Закона за](#)

правната помощ. В Чл. 37. (1) от Закона за правната помощ е визирано, че заплащането на правната помощ е съобразно вида и количеството на извършената дейност и се определя в Наредба на Министерския съвет по предложение на НБПП.

В ЗАНН няма преходни и заключителни разпоредби, които да уреждат началния момент на действието на нормите на чл.63, ал.3-5 от ЗАНН, които са нови и дали същите се прилагат и за започналите производства преди влизане в сила на нормите, с оглед на което настоящият съдебен състав намира, че нормите са приложими и по отношение на касационното производство, образувано на дата 19.08.2021 година пред АССГ и на ответника по касация следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение по реда на чл.27е от Наредбата за заплащане на правната помощ, сочещ, че възнаграждението за защита в производства по Закона за административните нарушения и наказания е от 80 до 120 лева. Тъй като производството е по ЗАНН, то възнаграждението на юрисконсулта следва да бъде определено именно по реда на тази разпоредба. В касационното производство пред АССГ е проведено едно съдебно заседание, в което е взела участие юрисконсулт И., делото не се отличава с фактическа и правна сложност/ не предполага полагане на специални усилия от страна на юрисконсулта за запознаване с делото и изразяване на становище по него, при което настоящият състав намира, че полагащото се възнаграждение на юрисконсулта следва да бъде определено в размер на 80 лева за касационно производство и този размер е справедлив и съответен на оказаната правна помощ. Касаторът следва да бъде осъден да заплати в полза на ответника по касация юрисконсултско възнаграждение именно в този размер от 80 лева. Крайният момент, в който може да бъде заявено присъждането на разноски е устните състезания- аргумент от разпоредбата на чл.80, ал.1 от ГПК, приложим по силата на преpraщачата норма на чл.144 АПК-/Страната, която е поискала присъждане на разноски, представя на съда списък на разноските най-късно до приключване на последното заседание в съответната инстанция. В противен случай тя няма право да иска изменение на решението в частта му за разноските. Денят на устните състезания е крайният момент, в който страната може да поиска присъждане на разноски, а не в по-късен момент. Съдебните разноски са разходите на страните, произтичащи от участието им в административното производство. Всяка от страните по делото е отговорна за направените разноски. Отговорността за разноски по принцип е обективна/ безвиновна/, защото загубила спора страна отговаря за разноски, дори ако е положила най-голямо старание да води процеса добросъвестно. Угласно разпоредбата на чл.81 от ГПК, по присъждането на разноски, съдът се произнася във всеки акт, с който приключва разглеждането на делото в съответната инстанция. Задължението за разноски произтича от неоснователно предизвикания правен спор и тежестта за тях е за страната, която неоснователно е предизвикала същия.

Настоящият съдебен състав намира за уместно да отбележи и укаже на касатора, че измежду касационните основания, визирани в разпоредбата на чл.348 НПК, не фигурира сочената от него "неоснованост" на съдебното решение. Неосноваността като порок на съдебното решение, е посочена измежду касационните основания по чл.209 АПК, но съгласно разпоредбата на чл.63, ал.1 ЗАНН, решението на Районния съд подлежи на касационно обжалване пред административния съд на основанията, предвидени в чл.348 НПК и по реда на АПК.

Воден от гореизложеното и на основание чл.221, ал.2 АПК, Административен съд София- град

Р Е Ш И:

**ОСТАВЯ В СИЛА РЕШЕНИЕ № 20134162/08.06.2021 година,
постановено по н.а.х. д.№365/2021 година по описа на СРС,108 състав.,**

**ОСЪЖДА [фирма] – ГР. С. ДА ЗАПЛАТИ НА ДИРЕКЦИЯ“
ИНСПЕКЦИЯ ПО ТРУДА“-СОФИЙСКА ОБЛАСТ СУМАТА ОТ 80 ЛЕВА-
ЮРИСКОНСУЛТСКО ВЪЗНАГРАЖДЕНИЕ.**

Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.